

במטבח

ד. מאנין-סיביראק

רק הטבחית תסיר
עיניים לרגע,
תראה - החלב
נשפך על הכיריים.
"אך, אתה חלב!"
התלוננה הטבחית
כל פעם "רק לא
מסתכלים עליך
רגע ואתה בורח."
"אז מה עלי

לעשות אם יש לי אופי רגזני כזה!" היה אומר החלב
"אני בעצמי לא שמח להתרגז. והנה הדייסה כל
הזמן מתרברבת 'אני דייסה, אני דייסה, אני
דייסה...' יושבת בסיר וממרמרת. אז התרגזתי."
קורה היה לפעמים שהדייסה ברחה מהסיר בלי
לשים לב למכסה, וזחלה על הכיריים, כשהיא
חוזרת שוב ושוב "ואני דייסה! דייסה! דייסה!" ופלא
שלא יושבת בסיר!
הטבחית דאגה לעתים קרובות. והייתה לה גם
סיבה לדאגה. לדוגמה, מה עשה החתול מורקה!

מה שלא תגידו, אבל זה היה מוזר! ומוזר במיוחד
שזה חזר על עצמו מדי יום. כשרק העמידו על
הכיריים קלחת עם חלב וסיר עם דייסת
שיבולת-שועל, אז זה התחיל.
בהתחלה לא נשמע ולא כלום ואחר כך זה מתחיל:
"אני חלב.."
" ואני דייסת שיבולת-שועל!"
בהתחלה השיחה מתנהלת בשקט, בלחש, ואחר
כך הדייסה והחלב מתחילים להתחמם בהדרגה.
"אני חלב!!!"
" ואני דייסת שיבולת-שועל!!!"
את הדייסה כיסו למעלה במכסה חרס והיא מרמרה
בתוך הסיר כמו אישה זקנה. וכשהתחילה להתרגז,
הוציאה למעלה בועה, שבצבצה ואמרה:
"אני כזו דייסת שיבולת-שועל...פום!"
ההתרברבות הזו נראתה לחלב מאוד מעליבה.
אמרו רק, בבקשה, איזה פלא זה דייסת
שיבולת-שועל!
החלב התחיל להתחמם, התרומם בקצף וניסה
לצאת מהקלחת שלו.

כזה גדול והוא שרט לי
אף.. זה רק קל לדבר
'תצוד עכברים!'
אחרי שאכל כבד היה
מתיישב מורקה
איפשהו ליד התנור, כי
שם היה חם ביותר,
היה עוצם עיניים ונם
בהנאה.
"ראו כמה ששבע!"
השתוממה הטבחית
"ועיניים עצם, בטלן..
רק תן לו בשר!"

"הרי אני לא נזיר שלא אוכל בשר" היה פותח
מורקה עין אחת ומצטדק "חוץ מזה אני אוהב
לאכול גם דגים.. זה נעים מאוד לאכול דג. עד היום
אינני יכול להחליט מה טוב יותר, כבד או דג. ומתוך
נימוס אני אוכל גם זה וגם זה. אילו הייתי בן-אדם,
הייתי בוודאי דייג או קצב שבעצמו מכין כבד. הייתי
מאכיל את כל החתולים בעולם ובעצמי הייתי תמיד

תראו - זה היה חתול יפה מאוד והטבחית חיבבה
אותו מאוד. כל בוקר הלך מורקה אחרי הטבחית
וגרגר בקול כל כך עצוב שאפילו לב אבן היה נמס.
"נו, אתה, הלוע שאינו יודע שובע!" הייתה
מתפלאת הטבחית כשהיא מגרשת את החתול "רק
בערב אכלת כבד שלם!"
"אבל זה היה אתמול" ענה מורקה "והיום אני שוב
רוצה לאכול. מיאו...!"
"אז תצוד עכברים, בטלן!"
"קל לך לגיד כך, אבל תנסי בעצמך לצוד עכברים"
היה מצטדק מורקה "וחוץ מזה נדמה לי שאני
משתדל מאוד.. לדוגמה, לפני שבוע מי תפס
עכבר? ומאין לי על האף שריטה? תפסתי עכברוש

שבע."

אחרי שאכל, היה מורקה עוסק לשם בידור בדברים שונים. למשל, למה לא להתיישב שעה או שעתיים

על החלון, שם עומד

כלוב של הזרזיר?

נעים מאוד להביט

איך מקפצת הציפור

הטיפשה.

"אני מכיר אותך, נבל

זקן!" היה קורא

הזרזיר מלמעלה "אל

תסתכל עלי.."

"ואם אני רוצה להכיר

אותך טוב יותר?"

"אני יודע איך אתה

עשה היכרות.. מי זה שאכל, לא מזמן, דרור חי?

אוך, מגעיל!",

"בכלל לא מגעיל. להפך. כולם אוהבים אותי.. בוא

אלי ואספר לך סיפור."

"אך, נבל.. אין מה לומר. מספר סיפורים נהדר. איך

סיפרת אותם לאפרוח מטוגן שגנבת במטבח.

מצוין!"

"איך שתרצה. אני מדבר רק לטובתך. ומה שנוגע

לאפרוח, אכלתי אותו באמת, אך הוא ממילא לא

היה שווה הרבה."

וכך מדי בוקר מורקה ישב מול הכלוב והתגרה

בציפור, ותוך כדי כך גם הקשיב איך רבים החלב

והדייסה. הוא בשום אופן לא יכול היה להבין במה

העניין ורק מצמץ בעיניים.

"אני חלב"

"אני דייסה! דייסה! דייסה!"

"לא, אינני מבין! באמת אינני מבין. לשם מה לריב?

למשל, אילו אני הייתי חוזר כל הזמן 'אני - חתול,

אני - חתול, אני - חתול' האם מישהו היה נעלב?

לא, אינני מבין.. חוץ מזה יש להודות שאני מעדיף

חלב, במיוחד כשהוא לא מתרגז.

ופעם החלב והדייסה רבו חזק במיוחד, רבו עד

שבחלקם נשפכו על הכריים, מה שגרם לסרחון

איום. הטבחית רצה ורק לפתה ידיים.

"מה אעשה עכשיו?" דאגה, אחרי שהורידה את

ברלב שלהם. הרי הם בעצמם לא ידעו על מה הם רבים.

"יפה, יפה, אברר את הכל" דיבר החתול מורקה
"מכל הלב. טוב, נתחיל מהחלב."
הוא הלך עוד מספר פעמים סביב הקלחת עם חלב,
נשף על החלב מלמעלה ואז התחיל ללקק.
"שערוריה, ראו כולם!" קרה התיקן "הוא ישתה את
כל החלב בלי לחשוב יותר!"
כשהטבחית חזרה מהשוק וניגשה לקלחת, זו
הייתה כבר ריקה. החתול מורקה ישן ליד התנור

החלב והדייסה
מהכיריים.
אחרי שניקתה את
הכיריים הטבחית
יצא לקניות בשוק.
כשיצאה מורקה
לא התבטל. הוא
ניגש לחלב, נשף
עליו ואמר:
"סליחה, אל
תתרגז, חלב."
חלב התחיל

להרגע. מורקה עבר סביבו, נשף עליו עוד פעם,
לקק את השפם שלו ואמר בנועם:
"הנה זה כך, אדוני.. לא טוב לריב. כן. אילו בחרתם
אותי לשופט, הייתי מיד דן ופותר את הבעייה."
בחריץ הרצפה ישב תיקן שחור והוא כמעט
והתפוצץ מצחוק. "איזה שופט מושלם.. הה-הה!"
אך, נבל זקן, מה שאתה ממציא!"
אבל החלב והדייסה היו שמחים שמישהו מוכן לדון

בשינה עמוקה, כאילו לא כלום.
"אך אתה נבל!" נזפה בו הטבחית ותפסה באוזנו
"מי שתה את החלב? אמור מי?"
איך שלא יהיה, מורקה העמיד פנים שהוא לא מבין
דבר ושלא יודע לדבר. וכשזרקו אותו החוצה הוא
התנער, ליקק את פרוותו הפרועה, מתח את זנבו
ואמר:
"אילו הייתי הטבחית, כל החתולים היו שותים חלב
מבוקר עד ערב. חוץ מזה, אני לא כועס על
הטבחית, כי היא לא מבינה..."

